De Crăciun

— Ca după veacuri, acum... 25 de ani —

de C. COSCO

— *Ce facem de Crăciun?*

— *Păi să-l facem împreună!* zic Ioneștiu către Trandafirești cari au venit acum în vizită.

— *Noi vrem,* zic Trandafireștii, *dar ia să socotim.*

— *Așa, da, o idee: să facem o socoteală, să vedem cât o să ne coste.*

— *Dar cât să ne coste?* zice Ionescu care a și început să numere în gând cam cât are să ia din leafă până la 1 Ianuarie.

— *Eu îl scot cu 30 lei de familie.*

— *Cât? întreabă foarte mirați Ioneștii* — d-l fiindcă i se pare țifra exagerată și d-na fiindcă o găsește insuficientă.

— *Cu câte 30 de lei trei zile!* repetă Trandafirescu.

Și, sigur de el, cere o hârtie, pe când o mână scoate din buzunar creionul.

— *Nu se poate! Ce, o să mănânc la Crăciun ciorbă de fasole? se enervează madam Ionescu. Pardon!*

Și doamna Ionescu își privește soțul. Lică tace. Să protesteze alături cu doamna, nu-i convine; să nu spună nimic, simte că ar scădea în ochii nevestei care nu-l știe că e sgârie-brânză. In tot cazul e mai bine să tacă... Și tace.

Madam Trandafirescu care, foarte econoamă din fire, nu prea vorbise până atunci, știind că și gura pusă la Casa de depuneri produce, — dete o bucată de hârtie soțului și se îndură:

— *Las' să facă socoteala!*

— *Doar nu ne costă parale scrisul!* aprobă satisfăcut *Trandafirescu.*

— *Ei bine, „sgârie pe hârtie!" consimte, ușurat că nu dă din buzunar, Ionescu.*

— *Așa, zice înțepată Ioneasca, convinsă că Trandafirescu o să facă un „menu" pe care nici cel mai pârlit n'o să-l aprobe.*

— *Uite, începe Trandafirescu, să punem doui curcani...*

— *Cât? sare de colo madam Ionescu. Doi curcani? Dar cine să mănânce mai întâi din ei!*

— *Dar câți vrei, Lenuțo dragă? întreabă Lică.*

— *Păi câți suntem, domnule? Doi, patru, copiii, servitoarea, și dacă mai vine cineva?..*

— *Dar ce, eu o să hrănesc lumea! se revoltă Ionescu.*

— *Pune cel puțin patru! e de părere Ioneasca.*

— *Par'că o să mâncăm numai curcani! se miră madam Trandafirescu. Este mezeluri brânzeturi, fructe...*

Convin, în cele din urmă, să se scrie trei curcani.

— *Trei, fie! Dar ia să vedem: cu cât credeți că o să cumpărăm un curcan? întreabă Lică.*

— *Șase lei unul! socotește Trandafirescu.*

— *Poate d'ăia de pe maidan!* își manifestă ironic neîncrederea *Ioneasca*

— *Ii iau eu cu 5 lei unul!* se încumetă *madam Trandafirescu.*

Și pune rând pe rând la socoteală câteva găini, câteva kilograme de carne, — jumătate de porc, jumătate de vacă, — pentru sarmale; conserve, mezeluri, — mai mult șuncă și ceva „ghiden". Adaogă brânzeturi, de câteva feluri; — puțină, dar să fie, și Olandă; d'un franc Racquefort și măcar de 50 bani, — dar să fie — și Brie. Inchee apoi menuul cu vreo două chile de cozonaci. Ce naiba, nici atât! E Crăciunul.

Examinează lista și rămâne ca la urmă să hotărască asupra vinului. In tot cazul două vedre ajunge. Șterg o găină, pun în locu-i nițel șorici; înlătură un curcan și adaogă o cutiuță cu struguri de Malaga,— Ioneasca și Trandafirescu mereu în plus, Ionescu și Trandafirescu tot în minus.

La adunare, — ce să vezi, iese peste 60 lei de familie, cu vinul două vedre — așa cum au zis cucoanele, nu cum și-au făcut semn bărbații, că, adică, pun ei, de surpriză, două-trei sticle mai mult.

— *Șasezeci lei de căciulă!* zice aproape înfricoșat *Ionescu,* — *și se angajează un cadril de priviri. Trandafireasca se uită la Ionescu, madam Ionescu la soțul celei dintâi.*

— *Cam mult! rupe tăcerea Trandafirescu.*

— *Și-apoi... când te mai gândești că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg! aprobă Ionescu.*

I se pare însă că prea a făcut „pe sărăcia". Cearcă s'o dreagă:

— *Dar, în tot cazul, mai avem vreme până la Crăciun. O să aranjăm până atunci! dă deslegare situației încurcate.*

Se făcuse târziu. Trandafirești plecară.

*

Peste câteva zile de stăruitoare convingere, Ionescu isbuti să-și ralieze soția la părerea lui.

— *Nu putem să hotărîm, dragă! fuse ultimul cuvânt al lui Lică. E bob numărat cât am să iau până la 1 Ianuarie. Și apoi soluția pe care am găsit-o, spre a fi în câștig de Crăciun,* — *că, adică, de ce să fie pagubă?*—*e minunată. Uite cum. Zic să fim și noi mai șmecheri. In prima zi de Crăciun mergem la Pustniceni. Știi că ei au partea asta: la Crăciun și la Paști, de două ori pe an, fac jaf. Nu numai că o să ne oprească la masă, dar o să le facă plăcere mare dacă vom rămâne. A doua zi mergem la Trandafirești. Ei și-au luat gândul să mai facem Crăciunul împreună. Și apoi unde mai pui că le tragem o păcăleală,* — *să turbeze de ciudă calica de Trandafireasca. Ce zici?*

— *Atunci noi nu mai târguim nimic? întreabă mirată Ioneasca.*

— *Luăm poate ceva pentru a treia zi. Din restul de parale îți cumpăr mai bine o pălărie. E mai practic, nu-i așa?*

*

La Pustniceni, în ziua întâi de Crăciun, ca nici odată, nici un fel de preparație. Madam Pustniceanu, cu moațele nedesfăcute, — *așa se poartă dumneaei în casă,* — *bolnavă în pat. Pustniceanu, posomorît, se vaetă de reumatism la picioare.*

A doua zi la Trandafirești, — *mutu la ușă. Ca prin sugestie, întocmiseră și ei același program. Trandafireasca convinsese pe Trandafirescu să mănânce prima zi la un coleg și a doua zi,* — *fi-r-ar ai dracului de calici, Ioneștii!* — *să mănânce la ei.*

— *Să turbeze Ionescu ăla, că prea e sgârie-brânză! adăogase Trandafireasca.*

Scrisoare lui Moș-Crăciun

de VIRGILIU SLAVESCU

Moș Crăciune,
Moș Crăciune,
Pentru a nu știu câta oară
Vei veni să-ți faci osârdul
Mesianic
Pe pământ,
Și-așa dori,
Măcar odată,
Când sfințitu-ți duh
coboară,
Să-ți spun verde,
La ureche,
Un cuvânt,
Doar un cuvânt:
Dac'am face inventarul,
Fără multă poezie,
Darurile tale,
Toate,
Fără farmec,
Fără stil
Pot oricând să oglindească
Lipsa ta
De fantezie,
Trista-ți ingenuitate,
Sufletul tău pueril.
Când eram
Numai de-o schioapă
Și-așteptam cu 'nfrigurare
Să-mi aduci un dar,
Bătrâne,
Apăreai noaptea
Solemn.
Cu'n volum de versuri
[proaste,
Scrise
De un oarecare,
Pe când eu
Doream din suflet
Un căluț frumos de lemn.

Mai târziu,
Adolescența
Veselă și vagabondă,
Mi-a fost tarăși
Înșelată
De augustul tău miraj:
Când în nopțile cu stele
Eu visam o fată blondă,
Tu veneai ghiduș
Și șmecher
Cu un joc
De traforaj.
Matur
Am primit stilouri,
Un ceasornic de perete
Cinci mașini de ras,
Trei brice,
Și-alte câte nu visez:
Tabachere,
Țigarete
Și vreo șapte-opt brichete,
Tocmai eu
Ce, din păcate,
Nici nu beau,
Nici nu fumez.
Dar acum, ajunge!
Basta!
Ai glumit destul,
Drăguță,
Sunt sătul
De farsa-ți tristă,
De umorul tău naiv
Și
Decât să vii și astăzi
Să-mi aduci
O muzicuță,
Te conjur:
La bătrânețe,
Sterge-mă
Din catastiv!

— **Scoală-te, Moș Crăciun! E timpul să pleci!**
— **Lăsați-mă în pace! V'am spus că nu mai vreau să fac sboruri de noapte!**

EI și CRĂCIUNUL

(FRAZE STEREOTIPE)

BARBAȚII

— Dacă am tăiat porcul? Bată-te să te bată de șoltic! De unde porc, păcatele mele, că din leafă deabia mi-a mai rămas atât cât să-mi cumpăr un purgativ!

*

— Au venit colindătorii? Să se ducă servitoarea să le spună că suntem ovrei!

*

— Colindul de azi e o cerșetorie. Pe vremea mea era altfel!

*

— Ei și dacă e Crăciun? O zi ca toate zilele!

*

— L-am văzut pe Cutcudache mâncând... Uliu! Scârbos animal e omul, domnule!

*

— Prima zi: atât contează. A doua și a treia mă duc la birou. Nu că aș avea cine știe ce de făcut. Dar dacă e vorba de stat, mai bine stau acolo. Chestie de obișnuință...

FEMEILE

— N'am preparat nimic. Cumpăr totul din oraș.. Sarmale? Cine mai mănâncă azi sarmale?

*

— De Crăciun ne-am înhăinurat cu toții: bărbatu-meu și-a cumpărat o cravată, lui Nelu i-am luat o căciuliță, Lenuței o pereche de mănuși de lână, iar eu mi-am cumpărat patru capoate, o rochie de stofă, șoșoni, trei pălării, cinci perechi de ciorapi și haina asta de blană...

*

— Sunt ruptă de oboseală, ma chère. Il cunoști pe Jorj: vrea să păstrez tradiția cu sarmale, caltaboși, cozonaci și toate porcăriile de rigoare. Numai de nu s'ar îmbolnăvi ca anul trecut. Ce-am pățit, numai Dumnezeu știe!

COPIII

— Pe moș Crăciun îl face tot unchiul Grigore, ca în toți anii. Își pune barbă de câlți și își îngroașe glasul.. Dar nu mai înșeală pe nimeni. Nu crede decât Marița servitoarea, că e dela țară...

*

— Să mergem cu moș Ajunul la nenea Costică, că ne dă bani mulți. A eșit zilele trecute dela Văcărești.

*

— La bunica nu mă mai duc cu colindul. Anul trecut ne-a dat nuci și covrigi. Ce să fac cu ei?

*

— Anul ăsta am de gând să pun la sobă o pereche de pantofi de-ai lui tătucu.. Sunt mai încăpători: poartă numărul 46.

Moș-Crăciun. — **Ce e aici, Dumnezeule! O cismărie, o femeie cochetă sau un pension de fete?**

Crăciunul poetului

In cămăruța lui săracă,
Cu soba rece dinainte,
Un biet poet, lihnit de foame,
Se roagă către Cer fierbinte:

— O! Moș Crăciun, dacă ești
[darnic
Așa cum scrie prin povești,
Pantofii ce i-am pus la sobă,
Atât te rog: să-i pingelești!

X

NOAPTE DE CRĂCIUN

Scena se petrece la primul etaj al unei vile din parcul Filipescu. Camera copiilor: Bebe, Lilly și Gigel.

Părinții au plecat să serbeze Crăciunul într'o vilă vecină. Servitorii petrec și ei la ultimul etaj al clădirei.

Inainte de culcare Bebe (8 ani), Lilly (6 ani) și Gigel (4 ani), și-au pus pantofiorii lângă cămin. Acum viseazâ tustrei la darurile pe cari le va aduce Moș Crăciun.

Chiosea și Neață, doi spărgători, pătrund cu băgare de seamă în cameră, pe care o luminează cu ajutorul lanternelor oarbe. Scenă clasică, așa cum poate fi văzută pe ecranul cinematografelor.

CHIOSEA. — **Halt!... Plozii!**

NEAȚA. — **Unde?**

CHIOSEA. — **Uite-i colo cum dorm!**

NEAȚA. — **Lasă-i în pace! Să ne vedem de treabă mai bine.**

CHIOSEA. — **Ai dreptate! Să începem.**

Și încep, conform planului stabilit de mai înainte, să strângă tot: tablouri, covoare, obiecte de preț, etc. După ce au făcut un balot mare, se pregătesc să plece.

Deodată însă, Chiosea lovește un scaun, care se răstoarnă cu sgomot.

CHIOSEA. — **Fire-ai al dracului de scaun!**

NEAȚA. — **Aoleu! Dracu' ne-a luat! Ce făcuși, măi omule?**

CHIOSEA. — **Sst!**

O pauză.

Cei doi hoți nu îndrăznesc să să se miște și își țin respirația.

BEBE, **care s'a deșteptat.** — **Tu ești, mămico?**

LILLY, **acelaș joc.** — **Tu ești tăticule?**

GIGEL, **acelaș joc.** — **Tu ești Fraülein?**

Altă pauză.

Neață încearcă să se ascundă în spatele unui fotoliu. Chiosea, la rându-i, se pitește după o perdea.

CHIOSEA, **pe șoptite.** — **Numai de-ar adormi din nou viermii afurisiți!**

NEAȚA. — **Ce dracu' ne facem?**

Dar copiii nu par dispuși să doarmă. Incep chiar să se miște în așternut. Se pregătesc să se dea jos din pat.

GIGEL. — **Tu ești, mămico?**

CHIOSEA, **bătându-se cu palma peste frunte ca cineva căruia i-a venit o idee.** — **Nu, copii! Nu e tăticu... nici mămica... nici dădaca... E moș Crăciun, copii! Moș Crăciun!**

BEBE, LILLY și GIGEL, **bătând din palme.** — **Moș Crăciun?**

CHIOSEA, **cu autoritate.** — **Da... Moș Crăciun! Moș Crăciun și cu Sfântul Niculae! Dar nu vă întoarceți! Pe Moș Crăciun nu trebue să-l vadă nimeni... Ați înțeles? Nimeni! Altfel se supără pe voi și nu vă mai aduce nimic! (Lui Neață, pe șoptite). Repede! Strânge tot! Ia și candelabrele și s'o ștergem! (Luând de pe măsuță două pudriere de argint și băgându-le în buzunar). Ia vezi, Sfinte Niculae... Uite colo, lângă cămin, ghetele copiilor.... Pune-le la fiecare câte un sac cu bonboane,...**

NEAȚA. — **Păi... e cuminți?**

CHIOSEA. — **Nici vorbă! Au promis că nu se întorc! Așa e, copii?**

COPIII, **în cor.** — **Da, Moș Crăciun!**

NEAȚA, **cu afectație, umplându-și buzunarele cu tot ce-l cade prin mână.** — **Dacă spui 'mneatale Moș Crăciun, că au fost cuminți tot anu', o să le dea mandea niște jucărele de-a-lea frumoasăle, să mă ții minte!..**

CHIOSEA, **strângând ceeace a mai rămas.** — **Dă-le Sfinte Niculae că sântără copii buni și face să le dai otonobiluri, meletari dă plumb, mingi și cărți d'alea cu poaze... (constatând că n'a mai rămas nimic). Așa Sfinte Niculae! Și acum s'o ștergem că dacă le dai lor toate jucărelele, n'o să ne mai rămână pentru casili alilante!**

Cei doi spărgători încarcă prada pe umeri și se îndreaptă spre ușe.

BEBE **și** LILLY, **fără să se întoarcă.** — **Mulțumesc! Mulțumesc, Moș Crăciun! Mulțumesc, Sfinte Nicolae!...**

GIGEL. — **Melsi Mos Clățun! Melsi!**

Sfaturi de sărbători

Alegeți-vă bine invitații.

Evitați pe cei lacomi și invitați, de preferință, pe cei supuși unui sever regim alimentar.

Timpurile sunt grele și orice economie prinde bine. Nu uitați că resturile mesei de Crăciun, trebuie în principiu să vă ajungă până la anul viitor.

*

Sticlele de vin cumpărate dela cârciumarul din colț, trebue tăvălite prin toate pânzele de pajenjen din casă și prăfuite cu ajutorul aspiratorului. Nu uitați să puneți pe fiecare sticlă câte o etichetă cu literile A. C., care însemnează, după cum știți, Ante Christum, adică înainte de Hristos. Veți face astfel pe toată lumea să creadă că aveți vinuri de o vechime respectabilă, deși sunt din ultima recoltă.

*

Nu vorbiți despre fatmoasa legendă a lui Moș Crăciun, care coboară prin horn. Nepoțelul dvs., bălat desghețat, știe cum stau lucrurile și e în stare să vă considere țicnit sau căzut în doaga copilăriei.

*

Un ultim și excelent sfat:

Dacă masa se prelungește prea mult, întrerupeți în mod discret curentul.

Injurați pe cei dela uzină și împingeți încetișor spre ieșire pe invitați, lumânându-le calea cu o lumânare.

Puneți apoi în sobă nu pantofii dvs., căci nu credeți în Moș Crăciun, ci câteva lopeți de antracit, cari să înlocuiască căldura comunicativă.

Din tolba lui Moș-Crăciun

AMFITRIONUL, **către invitați.** — **Am tot felul de vinuri în pivniță. Vă rog să vă spuneți fiecare preferința.**

— **Eu vreau Drăgășani.**

— **Mie să-mi dai Cotnari.**

— **Eu ași bea Odobești, dacă ai...**

AMFITRIONUL. — **Cum să nu! Mariță, du-te în pivniță și adu repede trei sticle de vin!**

*

— **Vin sărbătorile Crăciunului și n'am lăscae. Poți să-mi împrumuți cinci sute de lei?**

— **N'am nici un ban la mine.**

— **Dar acasă?**

— **Acasă? Toată lumea e bine mersi!**

*

— **Te duci undeva de Crăciun?**

— **Nu. Inainte vreme mă duceam la Monte-Carlo.**

— **Zău? Spune-mi, te rog: e frumos Monte-Carlo?**

— **Foarte. Când ajungi în vârf, mai ales, ți se oferă o priveliște minunată.**

*

— **La mulți ani, Costică. Să lăsăm supărarea la o parte și să devenim prieteni ca și mai înainte.**

— **Fie.**

— **Cu ocazia Sfintelor sărbători îți doresc tot ceeace-mi dorești tu mie.**

— **Iar începi?**

*

— **De Crăciun nevasta mi-a urat: Fericire, sănătate, succes.**

— **Și tu?**

— **Eu i-am răspuns: Îți doresc un bărbat fericit, sănătos și cu succes în tot ce întreprinde.**

ET CAETERA

SGARCENIE NU GLUMA!

Doi marsilieзi vorbeau despre felurite fapte pe cari le citiseră prin gazete. Îi interesa mai ales următorul caz: Fusese găsit un bătrân cerșetor, mort de foame, pe o saltea în care avea pitiți 50.000 lei.

— Oricât, găsesc că e o neghiobie să crăpi de foame, când ai atâta bănet! spuse Marius.

— Pe mine nu mă miră cazul ăsta, replică Titin.

Am cunoscut, acum câtva timp, un sgârcit care era foarte bogat. Deși era bogat, s'a hrănit zece ani din aceeași cutie de sardele.

— Nu cred!

— Zău că spun adevărat! Își cumpăra dimineața o pâine, tăia din ea felii pe cari le freca de cutie, apoi le mânca!

— Se poate, nu zic ba! Intâmplarea pe care mi-ai istorisit-o mi-a amintit de un om și mai sgârcit decât bogătașul tău, om pe care l-am cunoscut acum doui ani.

— Mai sgârcit; nu cred!

— Ba să crezi! Ascultă numai aci. Deoarece el se temea să nu se termine prea repede cutia cu sardele... înainte de a freca pâinea de ea, învelea cutia în hârtie!

AMINTIRI

Crăciun cu ciubotele și casâncă

Era pe atunci în satul meu de munte, cu o lună și mai bine înainte de sărbători, mare zarvă. Cum venea seara, lămpile, ca niște licurici, răspândiți pe dealuri, începeau să se arate; chemări din corn se auzeau din toate colțurile satului. Ici se adunau flăcăi care aveau să meargă cu capra, dincolo cei cu plugușorul, cu irozii ori cu buhaiul.

Fetele mari, adunate în șezători, coseau costumele flăcăilor, iar băeții încercau sfichiul de cânepă ai bicelor, în pocnete prelungi.

La noi, reîncepea curățatul nucilor și câte și mai câte trude gospodărești. Numai eu, pe vremea aceea de zarvă și bucurii, încurcând cele treburi, purtam în inimă și, mai mult, în revărsări de lacrimi, durerea unei mari și vesnice dorinți neîndeplinite.

Tărâncuțele purtau pe atunci, în satul meu, ciubotele cu scârț și potcovele galbene, iar pe cap casânci de toate neamurile și mai ales de toate culorile. Așa înțolite și cu trăistuțele în spate, colindau și fetele alături de băeți, amestecându-și cântecul cu larma câinilor. Spre aceste nevisate minuni râvnea inima mea. Dar, rugămințile mele întâlneau vesnic, stăvilar de neclintit, boeria mamei, care prefera strae de târg și nu îngăduia ca fetele să umble hojma la colind.

*

Intr'o seară de ajun, pe când maica arunca cu lopata colaci și colăcei în cuptor, pentru urători mici și mari, și întorcea, în ceaunul mare cu unt, neuitatele crafle, tăicuțul, tovarăș de șoltcări, făcându-mi cu ochiul, m'a scos dintre covețile cu aluat, și pornind cu mine de mână dealungul ceardacului, tiptil, tiptil, nu și-a oprit pașii decât în iatac. A. colo luminile cerului s'au deschis sufletului meu și buzele au început să sărute frenetic potcovele de aur ale ciubotelelor mele. O trăistuță și-o casâncă verde, mai verde decât toate nădejdile de până atunci, împlineau minunea. Nu știu să fi încercat mai târziu, bucuria unei podoabe de îmbrăcăminte mai mare ca aceea. Când m'a văzut mama așa împodobită, iute cum era din fire, cu mâna plină de coca, s'a repezit la casâncă. Dar lacrimile izvorîte din adâncul desnădejdii mele și chipul răvășit, trebuie să fi inspirat atâta milă, că mâna repezită s'a oprit în aliantare, în care întotdeauna parcă se îngrămădeau vorbe de dragoste, pe care numai gura ei a știut să le rostească.

A doua zi, cu trăistuța în spate, am pornit cu steaua, dar în loc să mă opresc la două case, neamuri apropiate, unde mă așteptau bănuți zimțați, am luat-o pe la cei oameni nevoiași, cari făceau treabă la noi și cu cari mă aflam în mare prietenșug. Pare-că-l aud:

— „Iracan di mini, cum ai vinit matale să ni urezi, duduie?"

Și din comândul greu adunați, sfărțuri de nuci și colăcel, alunneca în fundul traistei câte un bănuț de argint.

Satul lung și traista mare. Un argat călare, m'a cules pe la amiază de pe cele uliți. Când am intrat pe poartă, glasul mamei din ceardac prevestea a furtună; noroc că dintr'o odaie, în semn de curcubeu, l-a luat-o tăicuțul înainte, coborând scările.

— „Ne-o făcut de râs și tu ești de vină", a mai apucat să rostească mama, în timp ce brațele voinice ale tatei m'au înfășcat depe cal, sărutându-mi, în râs stăpânit, obrajii îmbujorați. Numai când fericită i-am arătat rodul din traistă, a tăcut și asta era mai mult decât furtuna mamei.

Cu măicuța nu se glumea. Iar când nici ochii tatei, în care găseam adesea clipirea înțelegătoare a trăsnăilor mele, nu i-am mai întâlnit, am știut că prăbușirea nemai pomenitei bucurii se săvârșea.

— „Ian te uită, poșadic fără rușâni! Amu să ți duci la rumâni și să dai paralili îndărăt! Ci? Cerșești?"

Am plecat, cu om din curte, că porunca trebuia mântuită.

Cu mâna sprijintă de obraz a semn de mare nedumerire, mă întâmpinau femeile:

— „Vai di mini și di mini, duduie; să facă duduca noastră una ca aiasta". și traista se întindea ca să-și iee ele, de data aceasta, banul dăruit.

...Crăciun cu casâncă, ciubotele și potcovele de aur — cum te-aș mai vrea, chiar așa, cu dojana aspră a măicuții!

CELLA POP

— **Nepoțeii bunicel, să vă spun un basm de Crăciun?**
— **Bunicuțo, citește-ne mai bine ultimul comunicat de pe fronturile de război!**

HUMOR

PRICINA

Zăpada se așternuse în straturi groase pe străzile Bucureștilor. Un vânt rece și tăios ridica nămeții și-i svârlea în ochii trecătorilor. Prin fața cinematografului „Regal" se întâlnesc doi domni. Strângeri de mână și:

— Ce mai faci, Iancule? E aproape un secol de când nu te-am mai văzut!

— Nu m'ai mai văzut din pricină că mi s'a întâmplat ceva neplăcut.

— Ce anume?

— Abea eri am eșit din închisoare!

— Din închisoare! La naiba, ce-ai făcut?

— Am mers prea încet cu automobilul!

— Am priceput: exces de viteză!

— Nu, frate, ți-am spus: am mers prea încet și am fost prins în automobilul pe care îl furasem din fața unei prăvălii!...

BIETUL OM!

Scena s'a petrecut într'o localitate climaterică, renumită mai ales în apele sale minerale care lecuesc cele mai grele boli de stomac. In vreme ce se plimba pe o alee plină de sezoniști, un domn înalt și brun, dând cu ochii de silueta tinerească a unui trecător, exclamă:

— Ia te uită... tu aci, Niculescule? Te știam posesorul unei sănătăți înfloritoare! Ce afecțiune te-a putut aduce pe aci?

— O! Doamne! M'a adus aci afecțiunea pe care o am... pentru nevasta mea!

SEMITA

Scena s'a petrecut astă vară, cam prin luna Iulie.

— Bună ziua, domnule Moriț! Sunt trimis de prietenul meu Lewy Am venit să împrumut dela d-ta douăzeci mii lei pentru trei luni; natural, o să-ți dau toate garanțiile necesare.

— Douăzeci de mii lei pentru trei luni... Dacă ai garanțiile ce trebue, îți pot da cu cincizeci la sută!

— Cum! Cincizeci la sută dobândă? Păi Lewy mi-a spus că nu iei decât treizeci la sută!

— Da, iau treizeci la sută, iarna, domnule dragă, dar acum suntem în vară și... zilele sunt mai mari!...

— **Bărbățele, aș mânca niște mezeluri.**
— **Cu un castravecior?**
— **Nu, cu tine!...**

NU MAI SUNT COPII!...

— **Gigico... nu e Moș Crăciun!... Nu vezi blana aia veche a mămichii?... E Petrică șoferul... miroase a benzină...**